

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Herren, *vår* rettferdighet!

Av Per Nordsletten

Les: Jer. 33, 14 – 17

Disse ord viser enhver fortapt og i seg selv urettferdig synder, hvor hen han skal gå for å finne og få del i den rettferdighet han skal bestå for Guds ansikt med.

Denne rettferdige vekst er vokst opp på Golgata, der henger den moden til å plukkes for fortapte syndere, dryppende av blod, til legedom for hver eneste syk og såret sjel.

Kom hit, kom hit du kjære sjel, som ser din egen urettferdighet å være så stor, her finner du den rettferdighet du kan bestå for Gud med.

Og nå må du legge merke til, at Herren selv sier, at det er *vår* rettferdighet - altså også *din*.

Når du vil tale om hvordan du skal kunne bestå for den Hellige Guds ansikt, må du aldri tale om annen rettferdighet enn denne, for både din synd og din fromhet er her tilintetgjort. Din synd er her betalt, og hele Guds lov er fullkommet, Kristi rettferdighet blir gitt

deg, og du blir rettferdig som *Han*.

Å, hvor godt et ord dette er, som også profeten her sier, at Herren vil oppfylle det gode ord, men da må du også tro dette ord - ikke hva din fornuft og følelse sier, men hva Guds ord sier - og si som Luther: «Min rettferdighet sitter i himmelen, så høyt at verken min synd eller min fromhet kan nå den.»

Og denne rettferdighet er alltid den samme, fordi Kristus er den samme, den veksler og forandres ikke, slik dine følelser gjør, den er den samme når du er kald som når du er varm, når du feiler og faller, som når du står.

Derfor sier profeten her, at Jerusalem skal bo trygt - og det samme sier Paulus: «Hvem vil anklage Guds utvalgte, Gud er den som rettferdiggjør.»

Så lenge du bare med all din nød klynger deg fast til Ham, er alt vel - Han er Herren *vår* rettferdighet.

Kristi strid – vår strid

Av A. Sildseth

Det ble en strid i himmelen: Mikael og hans engler tok til å stride mot dragen. Og dragen stred, og dens engler. Åp. 12, 7.

Les: Mrk. 1, 21 – 35

Den besatte i vår tekst var så helt i den onde ånds makt, at han bare kunne utføre det som han ble drevet til. Han ropte, heter det, med høy røst, da han fornåm at Kristus var i nærheten, at Han ikke måtte komme og «ødelegge oss.»

Dette «oss» angir et flertall. De onde makter er ikke alene. Det er forbindelse og planmessig sammenheng også i mørkets rike. Det ondes røtter er vidt forgrenet i verden og i menneskehjertet - det eier de beste forutsetninger til å vokse og utvikle seg i kampen mot det gode.

Målet er å røve hjertefreden, døve samvittigheten, forgylle og forsøte synden, slukke lyset, skjule sannheten, spre løgnen, forkvakle gudsbevisstheten og gjøre evangeliet til dårskap.

Den mest geniale strek gjør likevel den onde ånd, når den får sine redskaper til å gå med på, at det ikke eksisterer noe ondt – at nemlig de onde ånders tilværelse og innflytelse på mennesket er en frukt av svake sjelers fantasi og innbilningskraft.

I nåtiden er det dessverre store skarer som er falt i disse snarer, og det kanskje

i særdeleshet i de dannede stender.

Dette er likevel også en djevlebesettelse av farligste slag. Man setter sin ære i å legge voldsom hånd på sin barns tro for om mulig å få bukt med den siste trevl av den. I denne skrekkelige stilling søker man å holde seg skadesløs ved å drikke av opplysningens og de nyere vitenskapers grumsede kilder. Den religiøse trang som er felles for alt kjød, skal rykkes opp med rot, for at gudsbevisstheten - savnet av gudsbildet - med tiden skal forsvinne.

Og i samme grad som dette lykkes, opphører også Åndens kall og dragelse. Likheten mellom den besatte i vår tekst og et uomvendt menneske er på mange måter iøynefallende - ikke nettopp i det, at enhver som lever uten Gud, roper bort med Ham, bort med Hans ord og gjerninger. En slik opptreden ville i våre øyne kunne oppfattes mer som en legemlig besettelse - men dypere sett, ønsker man Ham ikke, selv om man ikke sier noe.

Han, den Herre Kristus, tåles jo nokså godt, også av verden, i kirken, i bedehusene, i de ytre gudstjenestelige former - når bare egenviljen, syndelysten og da

især hver enkelts skjødesynd får leve i fred. Men er nå dette, å vegre seg for en hel omvendelse og overgivelse til Gud i Kristus, bare en annen side av det, å be Jesus gå bort, så vil man først være i stand til å se dagens tekst i det rette lys og sette seg inn i det evighetens alvor som går igjennom den.

Gud gi, at vi måtte få nåde til å ta også dette ord til hjerte!

Vi må enten være inne i disippelrekken eller også høre til de besattes tall. Åndelig besatt er enhver «kristen,» som ikke er kristen, som ikke har mottatt Kristus, den levende Guds Sønn.

For det annet sees av teksten, at Jesus ikke ga etter for den urene ånds rop, men kom nærmere, truet og drev ham ut

Hans makt over de onde ånder er her åpenbar nok. Denne enkelte handling av Jesus var ingen tilfeldig kraftanstrengelse - det var bare en åpenbaring av Hans misjon i verden, Hans store kall som Satans overvinner.

Han kom til verden, like mye for å gjøre ende på djevelens gjerninger som for å sone for våre synder. For øvrig bør dette sees under ett. Hele Hans liv - Hans død iberegnet - var en kamp mot djevelen, Mikael's kamp mot dragen, samtidig med at det var en sonende gjerning.

Idet Han ga sitt liv hen i døden, gjorde Han forlikelse mellom Gud og slekten - men dermed knuste Han også samtidig slangens hode. Den Herre Jesus er dog en fredsfyrste midt i sin blodige kamp mot dragen. Han er på den ene side

«ikke kommet for å bringe fred, men sverd» (Mt. 10,34), men på den annen side derimot er dette Hans hovedoppgave, som vi ser av Johannes' evangelium 14,27 med mange flere steder.

Bare ved det at Han førte kampen seierrikt til ende, har Han kunnet bli en fredens konge. Ved kamp inntil blodet har Han inntatt setet ved Faderens høyre. Hans siste ord på korset: «Det er fullbrakt!» – danner kampens avsluttende Amen.

Målet for Satans løsslupne rasing mot Ham var fullt. Slekten er gjenløst, fredsriket grunnlagt, og Kristi menighets utvikling i verden er begynt. Men som Han var i verden, skal også Hans disipler være. Kristi menighet kommer ikke et skritt frem uten kamp.

Med den enkelte kristen er det aldeles det samme. Det er falsk lære, når det heter: «Jesus stred for oss, derfor skal vi ikke stride» osv. Disiplene er ikke over sin mester. Fordi Jesus stred, må alle Hans stride «troens gode strid,» om de skal vinne kronen.

Hans folk strider ikke for å fortjene noe. Alt hva de har, lever av og håper å få, er alt av *nåde* - men de strider mot det onde i seg og utenfor seg, strider for å holde seg ren og ferdig, strider fordi striden er vilkåret for å bevare klenodiet og nå det gode land, svinge seierspalmen og være med i de evige lovsanger på Sions fjell, som skal lyde som mange vanns lyd.

Hvis Satan fikk Guds folk til å trekke

seg ut av kampen for å tro på bekostning av det nye liv og den daglige strid, ville han være meget tilfreds, fordi han vet, at av det kan det dannes en sovepute, verre enn noen annen.

Følgen av utdrivelsen av den urene ånd i vår tekst var en alminnelig forferdelse. Til dette bidro da også, at den besatte raste fryktelig, før han ble helbredet. Det holder som regel hardt før den onde forlater sine velinnrettede boliger. Å omvende seg til Gud og slite alle bånd og bryte alle lenker som er snodd om menneskehjertet, er ingen lek - det er et hardt arbeid, en brytning mellom livet og døden, en kamp som bare den forstår, som har vært i den.

Verden som ligger i det onde, har ikke noe hodebry eller noen bekymring for det som hører Guds rike til - den holder de kristnes kamp mot synden og det onde bare for talemåter og åndelig føleri, og når den merker at en kristen har slått seg til blods på sin vei – lidd nederlag i kampen på en eller annen måte, så eier den ikke noe annet enn hån og forsmedelse.

Den har så usigelig lett for å skyte seg inn under de kristnes skrøpeligheter. Den toer sine hender i de kristnes svakheter i stedet for å toe sine hjerter i Kristi blod, og dermed er mang en foreløpig ferdig med hele sitt regnskap med Gud. Men dette vil være likeså forferdelig, som det

var for Pilatus, når han tvettet sine hender i vann som et symbol på sin uskyldighet i Kristi korsfestelse!

Men tilbake til de kjempende kristne. Hovedbetingelsen både for å kjempe og seire i kampen er, at vi kjenner Jesus som den som tok bort våre synder og er blitt vår frelser. Det er Den Hellige Ånds gjerning dette, å lære oss å tro på Kristus og komme til Kristus. Men når vi kommer til Kristus, må vi komme til Ham som frie, selvbestemmende vesener, som vet hva vi vil, og hva vi ikke vil.

Å komme til Ham for å få nåde, er å komme til Ham for å bli bevæpnet som krigsmann, som vil følge Ham gjennom ild og vann så vel som gjennom solfylte, duftende landskap fylt med fuglesang og blomsterflor. Når man har mottatt Kristus, har man samtidig gått inn i Hans rikes kår og skikker. «Det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt!» (2 Kor. 5,17).

Man kan visseelig - som så ofte skjer dessverre - motta Kristus, og så etter hvert la syndens lov i lemmene komme til live igjen, ad helt andre veier, uten at dette dog viser seg på overflaten. Man kan bevare skinnet, og derved lar man det stå til. Måtte alle som står på dette sted, vekkes i tide, om det enn måtte skje ved de hardeste midler!

For det forferdede folk i dagens tekst

var de lærdommer de hørte av Kristus, aldeles nye - men for dem som trodde og lærte Ham nøyere å kjenne, ble Hans lære nettopp det, som deres arme hjerter higet etter.

Slik går det også i våre dager. Har Guds ord den virkning på noen, at han forferdes for sin synd, så er dette den gamle, gode, prøvede vei til tro og til troens glede.

Videre i teksten fortelles det, at Han gikk inn med sine venner i deres hus, hvor Han helbredet Simons hustrus mor.

Og når kvelden inntrådte, førte de alle sine syke, besatte og lidende til Ham, og under dette var hele byen samlet fremfor døren. Og Han helbredet deres syke og drev djevlene ut. Og når så natten kom og mengdens summing opphørte, når familien trakk seg tilbake til sine hjem og folket gikk til ro, vendte Han sine skritt mot fjellene og oppsøkte seg et stille sted der – en fjellkløft eller en dyp dal, et høydedrag eller et skogholt – ikke for å hvile etter sitt store dagsverk, men for å be, for å tale i lønndom med sin Far i himlene.

Store Gud! – hvilket eksempel for vår utadvendte, materialistiske tid, hvor man snart sagt ikke har tid til noe, dog aller minst til å be eller holde søndag. Søndagen er for en stor del tapt for vårt folk - og det er de kristne meget skyld i.

Men la oss ikke komme for langt bort fra vårt emne.

Alle som hadde ondt, gikk til Ham -

de som led, oppsøkte Ham mens de friske og sterke enten slett ikke hørte Ham eller også bare så til på avstand.

Dessuten er å merke seg, at Han tok inn til sine venner. Svært sjelden finner vi, at Han valgte å bo hos sine motstandere. Hva kunne dette komme av?

Mon Han ikke også bar de vantro på sitt hjerte? Ganske visst! Men det er en av disse store, selvsagte kjensgjerninger, som åpenbares her, nemlig den, at de felles indre sympatier møtes og smelter sammen med hverandre. Ser man ikke overalt både i naturens og Åndens verden, at det ensartede samler seg, og det uensartede skiller seg. Resultatet av felles sympatier er kjærlighet, og kjærligheten er den kraft som overvinner alt. Det er nettopp dette forhold Jesus hevder overalt.

For Ham som var kommet også for å samle det atspredte til en hjord, måtte det være om å gjøre, å kunne få prege sitt bilde, sin Ånds hellige urokkelighet i samklang med Guds levendegjørende ord, dypt inn i sine disiplers bevissthet, for at de kunne ha noe å leve på, når hele verden skulle reise seg mot dem og forfølge dem som jaget vilt fra sted til sted.

Akk, hvor nåtidens dypere kristne speider etter viserne på verdensutviklingens ur, for av det å kunne slutte seg til, om ikke de kristne skal begynne å samle seg snart, slik at det åndelige fellesskap mellom Guds folk atter måtte komme til sin rett. For å vinne verden må man styrkes og opplives i brorskapets helligdom.

Kristi venner må ha et alter for seg selv, på hvilket det brenner en særegen flamme, likesom igjen hver enkelt for seg selv alene må ha et alter, hvis ild aldri må slukne. Vår tid begynner å oppfriske bønnens hellige ild – bønnemøter og sammenkomster brødrene imellom (skrevet ca. 1889). Det kan tjene til å fremelske en nådegave som er slappet av, nemlig den største av alle – kjærlighet.

Men det er kun da man kan vente velsignelse i noe rikere monn, når det er en frukt av et slikt personlig gudsforhold som det vår tekst slutter med.

Det er på sin måte overmåte godt, at brødre bor sammen, men det er enda bedre å være med Gud. Det personlige gudsforhold er det, som det hele til sist kommer an på. Broderforholdet må bygges på den enkeltes forhold til Gud. Broderskapet dannes av de enkelte kristne, som er virkelige brødre.

Gud velsigne også dette vitnesbyrd og gi at noen sjel måtte få godt av det, at man under uroen og vrimmelen i verden måtte lære av Jesus å ofte trekke seg tilbake til et ensomt, stille sted for å be! Amen.

Når Ordet tier Av Hans Sæle

Men Han svarte ham ikke på et eneste ord, så landshøvdingen ble meget forundret. Mt. 27, 14

Hva kom det av at Herodes ikke fikk ett ord ut av Jesus, enda han stilte Ham mange spørsmål? La oss se nærmere på en kontrastfull forhistorie. Fra den ene ytterlighet til den andre.

Vi leser i Lukasevangeliets første kapitell om Sakarias og Elisabet, et ektepar i siste halvdel av 40-årene. At skriften omtaler ekteparet som «langt opp i årene», virker litt underlig på oss i dag, hvor ungdomstiden varer så å si frem til første pensjonsutbetaling. Men ut fra sammenhengen i Skriften forstår vi at

Elisabet var kommet i overgangsalderen, at hun i biologisk forstand var å regne som en «vissen blomst.» Men Gud ville det annerledes.

Sakarias var «skiftarbeider» som prest ved tempelet, på Abias skift, som det het. Ifølge historikken arbeidet det cirka 20 000 prester ved tempelet i Jerusalem. Disse var delt inn i 24 skift. På Abias skift, det åttende, var det rundt 800 prester.

Prestetjenesten for den enkelte varte frem til fylte 50 år. Hver prest gjorde tjeneste ved tempelet i to økter om året, en uke hver gang. En uke borte, nesten

seks måneder hjemme. Det kan neppe kalles en urimelig arbeidsbyrde.

Og det var en prest kun forunt én gang i livet eventuelt å ofre røkelsen inne i Det Aller Helligste. Hvem, ble avgjort ved loddtrekning. Ut fra antallet skjønner vi at Sakarias nok hadde håpet han engang skulle bli den ære til del, men at han regnet det som lite sannsynlig. De færreste prester fikk noen gang oppleve det. Så når loddet faller på Sakarias er det en umåtelig stor dag for ham.

Vi leser i Lukas 1,5-11 at han (Sakarias) hadde en hustru av Arons døtre, og hennes navn var Elisabet. 6. De var begge rettferdige for Gud, og vandret ulastelige i alle Herrens bud og forskrifter. 7. Og de hadde ikke barn; for Elisabet var ufuktbar, og de var begge langt ut i årene. 8. Men det skjedde mens han gjorde prestetjeneste for Gud, da raden var kommet til hans skifte, 9. at det etter prestetjenestens sedvane (ved loddtrekning) tilfalt han å gå inn i Herrens tempel og ofre røkelse; 10. mens hele folkemengden stod utenfor og bad i røkofferets stund. 11. Da åpenbarte en Herrens engel seg for ham og stod på høyre side av røkofferalteret (ved lysestaken).

Som vi skjønner ble Sakarias livredd over synet av denne engelen, men engelen fikk roet ham ned og sa: Ikke vær redd! 13. Frykt ikke, Sakarias! Din bønn er hørt, og din hustru Elisabet skal føde en sønn, og du skal kalle ham Johannes; 14. og han skal bli deg til stor glede

og fryd, og mange skal glede seg over hans fødsel.

Og engelen fortsetter med å beskrive denne varslede sønns betydning, at han skal være stor for Herren. Som Sakarias må ha undret seg storlig der han blir fortalt alt dette av en lys levende engel. Tenk, han er bønnehørt og skal få en sønn? Og en så betydningsfull sønn?

Men nå skjer det noe besynderlig, situasjonen tatt i betraktning. Sannelig er det ikke noe som brått våkner til liv i Sakarias. Dette gjenstridige kjødet, med all sin logikk og derav skepsis. Bare hør hva Sakarias får seg til å si til engelen: 18. Hvordan skal jeg vite det? Jeg er jo en gammel mann, og min hustru er langt oppe i årene.

Med andre ord, det Sakarias sier til engelen som åpenbarer seg inne i Guds Hellige Tempel er kort og godt: Nei, dette tror jeg ikke noe på!

Og Sakarias er en mann det står om: at han var ulastelig for Gud, og vandret ulastelig i alle Herrens bud og forskrifter. Vi ser at engelen blir indignert over ikke å bli trodd der han står overfor falllets merkelige frukt, kjødet som står Gud imot. Ja, ikke bare er engelen indignert, men tydelig vred. Nå først presenterer han seg med fullt navn og det navnet ender på El, som jo er Guds navn. Hør bare: 19. Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn, og jeg er utsendt for å tale til deg og forkynne deg dette glade budskap; 20. og se, du skal bli målløs, og ikke kunne tale før den dag dette skjer, fordi du ikke trodde mine ord, som

skal fullbyrdes i sin tid

Som Skriften forteller forble Sakarias stum frem til det skjedde alt dette som engelen Gabriel hadde talt. Men som han må ha vært fortørnet over seg selv. Forskrekket over hva som plutselig dukket opp i ham og som han uten videre ga etter for. Og så fort kjødet blir stuevarmt...! Selv i åpenbaringsens stund.

Nei, den fromme Sakarias måtte nok bittært innse at han fremdeles var stasjonert i kjødet, så plagsomt levende for den troende, men ved Jesu blod dødt for Gud. Vi ser at Sakarias nølte så lenge inne i tempelet at folk på tempelplassen lurte på hvor i all verden det ble av ham. Men det gikk uansett som engelen Gabriel hadde talt. Og nå skjer det forunderlige at den stumme Sakarias blir far til: «røsten av en som roper i ødemarken». Far til «ingen ringere» enn døperen Johannes, som etter engelens løfte var fylt av Den Hellige Ånd allerede som foster.

Og døperens refs lød i ekko over hele landet og traff Israels barn i hjerterota så det smalt i samvittigheten.

Folket strømmet til og lot seg døpe av Johannes i Jordan ved Dødehavet idet de bekjente sine synder. Og døperens mektige røst lot seg ikke stilne før den brutalt ble stilnet ved Herodes' sverd.

Så ser vi Jesus bli ført i lenker frem for Herodes. Denne Herodes som Skriften forteller hadde gledet seg til å møte nettopp Jesus, i håp om å få se et under. Og vi hører at Herodes stiller Jesus mange spørsmål, men Jesus svarer ham ikke med et ord. For Herodes har stilnet røsten av en som roper i ødemarken. Et Herrens vitne.

Herodes som har latt døperen Johannes halshugge får ikke et ord ut av Jesus. Herodes må ha undret seg. Kanskje han vagt aner sammenhengen? Men dette viser at det å stilne vitners røst, ved latterliggjøring, hån eller hva en måtte kunne tenke på, kan få den alvorlige følge - at selve Ordet tier, at Jesus blir taus, selv om Han blir stilt mange spørsmål.

I dag - nå altså: om dere hører Hans røst...

Det er så menn ingen selvfølge.

Bøker og hefter for salg:

**<http://www.ekris.net/ekrist/>
eller kontakt bladets utgiver!**

Det er en troverdig tale

Av Paul Gerhard Sand

Når Gud forsikrer deg, at Han ved sin Sønn har forløst deg fra all synd og urettferdighet og ved det har gitt deg tilbake det du tapte i Adam - ja mye mer, da er det din plikt å tro dette, takke for det og glede deg over det.

Dersom du fikk et brev i posten, som underrettet deg om at en rik slektning var død og hadde innsatt deg til arving av hele sin formue, da ville du uten innvending tro dette og glede deg over det, hvis du kjente den som hadde underskrevet brevet som en pålitelig mann.

Og dersom det oppsto tvil hos deg om hvorvidt du torde tro det glade budskap eller ei, da ville det ikke være din egen tilstand som kalte disse tvil til live, men nettopp frykten for at brevskriveren ville bedra deg.

Men nå er evangeliet nettopp et slikt brev fra Herren, adressert til deg, hvori Han underretter deg om at Hans Sønn døde på korset, som en på hellighet,

rettferdighet, gode gjerninger og fortjeneste rik mann, etter å ha opprettet sitt testamente, underskrevet med Hans eget blod, hvor nettopp du, *hvem* du så er og *hvordan* du så er, er innsatt til arving av hele Hans rikdom - ja Ham selv helt og holdent med all Hans rettferdighet og fortjeneste.

Kjære venn, tro at dette er sant og du er frelst! Tro at Gud ikke vil bedra deg og at Han ikke lyver når Han sverger med en hellig ed: «De skal si om meg: Bare i Herren er det rettferdighet og styrke. Til Ham skal de komme — Ved Herren skal de få sin rett, og av Ham skal de rose seg, hele Israels ætt.» (Jes. 45,24-25). «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu.» (Jes. 43,25).

Saligheten består i likefremt å sette lit til hva Herren sier i Ordet - for dette er troen.

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Og Gud er mektig til å gi dere all nåde i rikelig mål, for at dere alltid og i alle ting kan ha alt det dere trenger til, og ha overflod til all god gjerning. 2 Kor. 9,8

Altid og i alle ting å ha alt det dere trenger til! Du er visse-
lig vel forsynt, du troende.
Nåden er *ikke* en sparsom ting, som deles ut i smuler. Den er et herlig spiskammer som du alltid kan åpne med bønnens nøkkel, men aldri kan tømme. Den er en bestandig flytende, overstrømmende kilde.

Å, hvilken kostelig tanke! Dette rike nådens skattkammer kan aldri tømmes av min trang. Hver time er det mange tusener som øser av det, og likevel minker det aldri. «Av Hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.» (Joh. 1,16).

Min sjel, vil du ikke fryde deg ved denne overstrømmende nåde!

Hos deg selv har du mangel på alle ting, men her er overflod av alt du trenger til: Nåde i alle stillinger og forhold, i alle situasjoner og omvekslinger - ja, under alt det som møter deg. Nåde under solskinn og uvær - i sunne og i syke dager - i liv og i død, nåde for den gamle troende og for den unge troende, nåde for den prøvede og sterke troende, så vel som for den skrøpelige og fristede troende, nåde til å utrette ditt kalls gjerning - nåde til å bære de gode dager - nåde til å tømme smertens bitre kalk uten knurr - ja, nåde til å si, om enn under tårer: «*Skje din vilje!*»

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

*Kom meg i hu etter din miskunnhet,
Herre, for din godhets skyld!* Slm. 25,7

Småprofetenes budskap

Profeten Sefanja Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 1

Frafallets årsak og virkning

I gjen står det frem en profet i Israel som varsler om den Herrens dag som kommer over jorden. Det er en nær forestående dom over dette frafalne og avgudsdyrkende folket, men går også langt ut over det, og er et varsel om det som en dag vil komme over hele jorden.

Israel i sitt frafall og den derfor påfølgende dom, er også i dette et forbilde for oss andre. Som det gikk dem, så også oss!

Hør nå bare dette: «Da vil jeg sette slik angst i menneskene at de går der som blinde, fordi de har syndet mot Herren» (v.17), og sammenlign det med hva som sies om de siste dager før den endelige dom: «På jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenninger bruser.» (Luk. 21,25).

Og så åpenbares årsaken til denne fortvilte situasjon: «- fordi de har syndet mot Herren.» (v.17).

I våre dager er det fremmet forslag om å ta dette ut av kirkens syndsbej-

ennelse - at vi har syndet mot Gud og kjenner den onde lyst (begjær) i vårt hjerte.

«Mot deg *alene* har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne, har jeg gjort -» vitner David (Sml. 51,6), og viser oss - som den profet han jo var (Ap.gj. 2,30) - at all synd er synd imot *Gud!* Selv om den onde handlingen rammer andre mennesker.

Så er det Skriftens klare tale, og advarsel til oss, om at det er lyset fra Gud de forlater når de innfører slike ting i Guds menighet

på jord.

Det er også forebildet oss i denne teksten hos Sefanja, som vi ser: «- jeg vil på den dag hjemsøke hver den som hopper over dørterskelen, dem som fyller sin Herres hus med vold og svik.» (v.9).

Dørterskelen representerer jo selve inngangen til Guds hus (Guds rike). Der stiger man altså ut av verdens rike og

inn i Guds. Å hoppe over dørterskelen må da bety det samme som Jesus taler om i Johannesevangeliet, hvor Han presenterer seg som den gode hyrde, i motsetning til alle de andre som «stiger over et annet sted.» (Joh. 10,1).

Det er altså tale om slike som har steget inn i Guds menighet på jorden, ved noe annet enn den nye fødsel. De har valgt sin vei inn i Guds menighet *selv*, og det er jo den største selvfølge-lighet at de da vil støte an mot dette i menigheten (læren/forkynnelsen) som er fremmed for dem i deres uomvendte tilstand. Det blir noe som stadig stikker dem i hjertet, og svir dem i deres samvittighet. Denne stadige uroen blir uutholdelig å leve med i lengden, og de vil da treffe tiltak for å bli kvitt dette som uroer dem. Så fylles menigheten av dette som menneskene har sans for, men aldri skulle vært i Hans forsamling, som er et hellig sted.

«Jeg vil utrydde fra dette sted alt som er igjen av Ba'al, avgudsprestenes navn sammen med prestene.» (v.4).

Det har vært et oppgjør med Ba'al-dyrkelsen, men så ser vi altså at det ennå henger noe igjen av den, men nå er den forsøkt skjult i den sanne gudstjenesten. Det er blitt ført inn i tilbedelsen av den sanne Gud. Slik tok kong Saul til sides noe av det beste av hær-fanget fra amalekittene, for å *ofre det til Herren!* Han satte altså Herrens ord til sies som hadde bannlyst dette, og dro dermed dommen ned over seg.

Dette skjer også i folket vi har for oss

her i teksten. Skjer det hos oss i dag?

«Jeg utrydder dem som tilber himmelens hær oppe på takene, dem som tilber Herren og sverger Ham troskap, men *på samme tid* sverger ved Milkom.»

Her ser vi hva det er!

Herren - å jo da, men for sikkerhets skyld, så kan vi jo skjele til avgudene også. Det kunne jo være noe hente også der!

Du trenger ikke å «banke i bordet» eller spytte tre ganger for en svart katt over veien, dersom du hører Herren til, for å peke på noen enkle ting vi kjenner fra vår hverdag. Er ditt liv i Herrens hånd, så er det også Han som sørger for deg.

Overtroen kan vi nok le av, men den stammer fra onde åndsmakter og binder hedningen i frykt og mørke. Dette kan få et mektig grep på et menneske. Det finnes til og med kristne, som helst ikke vil ta sjansen på å gå under en stige, knuse et speil og lignende ting som da ifølge folketroen skal føre til ulykke. Og når du har fått all Guds vel-signelse i Jesus, og Hans dyrebare navn å stige frem for Gud i, så trenger du så visst ikke påkalle helgeners navn, eller noe annet heller, for den saks skyld.

Det er denne sammenblandingen som har Herrens mishag over seg, som Han viser oss det så klart ved profeten Elias' møte med det Guds- og Ba'al-dyrkende folket: «Da trådte Elias frem for alt folket og sa: Hvor lenge vil dere halte til

begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg Ham! Og dersom Ba'al er det, så følg ham!» (1 Kong. 18,21).

Altså: Velg i dag! For det kan ikke være to veier - to guder!

Men så står det: «Men folket svarte ham ikke ett ord.» Hva gjør du?

Så ser vi disse forskjellige typene i dette frafalne folket, og hva avgudsdyrkelsen egentlig består i, og hva som er årsaken til avgudsdyrkelsen. Det er mennesket, som ikke kommer til Gud og bøyer seg for Ham, rett og slett fordi Han er Gud, men det er menneskets hunger etter egen vinning, egen ære, egen makt. - Og snarreste vei til tilfredsstillelse av dette - tenker mennesket - er *pengen*. Det er *handelen* som skal berge oss, det er *handelen* som skal sørge for oss, og for at vi skal ha virkelig vinning av vår handel, kan vi ikke følge Guds bud og retningslinjer, derfor la oss vike av fra Ham. Vi kan heller gi en del av det vi tilegner oss til Guds hus.

Men det er bannlyst gods! Og dette angripes da også, den dag Gud griper inn på denne måten vi leser om her: «- hele kremmerfolket er utslettet. Alle som veier sølv, er utryddet.» (v.11).

Denne hunger etter egen vinning er heller ikke ukjent midt i menigheten, som ikke minst apostelen Judas minner om i sitt brev: «Ve dem! For de har slått inn på Kains vei, har *for vinnings skyld* kastet seg ut i Bileams villfarelse, og er gått under ved Korahs gjenstri-

dighet.... Deres munn taler store ord, mens de smigrer folk *for vinnings skyld*.» (Jud. 1,11 og 16).

Du finner også lignende advarsler andre steder i Skriften.

Så har vi disse - og alle disse forskjellige går over i hverandre «- som har vendt seg bort fra Herren, og som ikke har søkt Herren og ikke spurt etter Ham» (.6), blant annet av de årsaker som vi ovenfor har nevnt. Og når frafallet er kommet langt nok i den enkelte av disses liv, er den falske trøsten blitt nærmest fullkommen i dem: «- de mennene som ligger på sin berme og sier i sitt hjerte: Herren gjør verken godt eller ondt!» (v.12).

Nå har de - blant annet fordi Guds dom ikke har rammet dem i samme øyeblikk som de har syndet - kommet til den konklusjon at «Herren gjør verken godt eller ondt!»

Et stikk av uro og tvil på denne trosbekjennelse kan nok oppstå, nå og da, men...»

Men hadde de enda villet vende seg et øyeblikk bort fra sine egne tanker om dette til Guds ord, så ville de sett det som også profeten her forkynder: «- jeg vil hjemsøke dem!»

Det blir en bråvåkning, og: «Verken deres sølv eller deres gull skal kunne berge dem på Herrens vredes dag.» (v.18).

Og så ser vi dette tegnet som vi også i dag burde legge nøye merke til, nemlig

at det som tjenes og høstes inn likesom blåses bort. Selv om landet blir aldri så rikt, har man ikke råd til å ta seg av det, og stanse forfallet.

Det er en minnelse om sannheten i Herrens ord: «Det er Herrens velsignelse som gjør rik, og eget strev legger ikke noe til.» (Ordsp. 10,22).

Åndelig gudstjeneste

Av Peter Hærem

Les: Rom. 12, 1-5

Den åndelige gudstjeneste består i å fremstille sitt legeme som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer. Å hengi hele sitt liv, alle sine evner og krefter, legeme og sjel, alt hva man er og har, til Herren.

Denne gudstjeneste var det som bil- ledlig ble fremstilt ved Det Gamle Testaments offer og da navnlig ved brennofferet. Likesom dyret helt og for bestandig ble overgitt til Gud, når det ble ofret, så må også mennesket - om det i sannhet vil tjene Herren - helt, udelt og for bestandig overgi seg til Ham slik at det ikke lenger tilhører seg selv, men Ham alene.

Gud har rett til å kreve en slik gudstjeneste av deg. Tenk på hvem Han er, og hvem du er! Stå stille for Guds ansikt - Han som er den allmektige Skaper! Føler du ikke, at Han ikke kan nøyes med noe mindre? Han må kreve det av deg, at du helt og udelt ofrer deg til Ham med alle dine evner og krefter? Han krever ditt hjerte, din sjel og ditt legeme som

et levende offer, hellig og velbehagelig for Gud.

Likevel, om dette bare er et rettferdig og uavviselig krav til oss - hvordan skulle vel vi som er døde i synder og overtredelser, kunne gi Gud oss selv til et levende offer? Hvordan skulle vi vanhellige kunne hengi oss som et hellig offer? Ved vår egen kraft formår vi det aldri i evighet. Men Herren har ikke bare åpenbart seg for oss som den allmektige, allvitende, allestedsnærværende, hellige og rettferdige Gud, men også som den nådige og barmhjertige:

Ved Guds barmhjertighet er det mulig.

Over den falne slekt har Gud forbarmet seg, da Han gav sin Sønn hen i døden. Og ved troen på denne forløsning blir vi rettferdiggjorte - for Kristus er gitt oss til visdom, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning. Hans sonoffer blir ved troen *vårt* sonoffer, Hans fortjeneste *vår* fortjeneste, Hans rettfer-

dighet *vår* rettferdighet. Derfor skal vi gi oss hen til Ham, som ofret sin egen Sønn til vår frelse, som et levende, hel- lig og Gud velbehagelig offer.

Men dette har vi jo alle visst før. Like- vel har vi kanskje ikke hengitt oss til Herren som et takkoffer og skikker oss fremdeles like med denne verden og lever oss selv.

Vi når aldri frem til den åndelige guds- tjeneste, til ofringen av oss selv, før vi personlig tilegner oss Guds nåde, og det gjør ingen uten at han er kommet i vir- kelig nød - for bare da har han bruk for den.

Kjødets sans er nemlig fiendskap mot Gud, og hovmodig tross - ja, opprør er det som ligger nærmest for oss, etter vår syndige natur. Å frelses *av nåde* er der- for det siste vi vil.

I tillegg henger også vårt hjerte fast ved synden og verden. Og under alt det- te vil vi gjerne gå på akkord med Gud - så stor er fordervelsen i oss og som følge av det også fordervelsen rundt omkring oss.

Det går derfor ikke uten at loven får tilintetgjort våre høye tanker, slik at vi blir små igjen. Vi må omvende oss og bli som barn igjen. Men når vi slik ikke bare med *forstanden*, men også med *hjertet* har lært vår usselhet og hjelpeløshet å

kjenne, og roper av dypeste nød om nåde, da får vi pinse i vårt liv, da får vi syn for Guds lam som bar verdens syn- der og dermed alle *våre* synder, da lærer vi hva nåde, syndsforlatelse og et evig liv vil si. Man da er også

den store forvandling, vårt sinns fornyelse,

skjedd.

Da har vi lært å frykte og elske Gud og ofre oss til Ham. Mens vi før var sunket ned i innbilskhet og egenkjærlig- het, er vi nå blitt fattige i oss selv og rike i Jesus.

Før var vår egen vilje, ære og fordel det bestemmende - nå er det vårt mål å «prøve hva som er den gode og velbe- hagelige og fullkomne Guds vilje» - og å rette oss etter det i alle ting. Før var vi oss selv nok. Nå er det vårt liv å samle til Herren og tjene i menigheten. Før tenkte vi høyere om oss selv, enn vi burde. Nå er vi blitt små i oss selv og beskjedne, alt ettersom Gud har tilmålt enhver hans mål av tro.

Så lever vi da ikke lenger oss selv, men Ham som er død og oppstanden for oss, og for Hans legeme, menighe- ten, hvis lemmer vi vet oss å være.

«Av nåde alt jeg får,

Hos Gud fra først til sist!»

Gled dere! - *Alltid*

Av C. J. Rømheld

Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere! Fil. 4, 4

Ja, gled dere i Herren! Slik heter det i vår deilige epistel. I sannhet, den som er i Herren, den som lik en arm, fortapt synder ikke har noe i seg og ved seg mer, men søker sin frelse og sitt liv og sitt alt bare i sin frelser, han har grunn til å glede seg. Og det *alltid*, som vår epistel også uttrykkelig sier.

Det vil altså si: Overalt, allesteds, til alle tider, i alle omstendigheter, i alle tenkelige tilfeller kan og tør og skal vi glede oss, når vi er i Herren.

Det er jo visselig en salig ting, verd at man setter alt inn på å vinne den. Ja, det er den skjulte skatt i åkeren, den kostelige perle! Det er det, for hvis skyld de sanne Guds barn lar alt fare, for hvis skyld de lar seg holde for dårer og spotte av verden!

Gå igjennom alt som menneskene i verden skaffer seg glede med, se på all herlighet og alle nytelser, all visdom og kunst i verden, hvor er det én ting, som menneskehjertet *alltid* kan glede seg i?

Her er det bare evangeliet. Her er det i Kristus Jesus, vår Herre. Alltid kan vi glede oss i Ham.

Trykker min syndenød meg? Nå, den skal ikke så lenge forstyrre min glede for meg. Har jeg ikke min Jesus som jeg

kan si og klage det for, som i ett nu kan ta alt som trykker og engster og for-dømmer meg, fra meg? Sannelig, Jesus måtte ikke mer være Jesus, om ikke en arm synder tross synd og djevel skulle ha glede i sin tro på Ham!

- Ser jeg lutter mangler og brøst hos meg, lutter armød og elendighet? Nå, er ikke min Jesus rik, kan ikke Han stille hver mangel og lege alle brøst? Er jeg ikke allerede rettfærdig i Ham? Hvorfor skal jeg gremme meg? Faller jeg igjen mot min vilje tilbake i gamle synder og svakheter, så sørger jeg vel, men jeg blir ikke i sorgen. I Jesus er alt tilgitt meg. Som Han har båret meg med tålmodighet og skånsomhet og forbar-melse i går, slik vil Han bære meg alle dager. For Han er Jesus, i går og i dag den samme og til evig tid. Altså bort med dere, dere sørge- og tungsinns-ånder.

Vil det nage meg at jeg ikke har penger og gods? Jeg vet, min Jesus har alt, og Han gir til hvem og når og så mye Han vil.

Gir Han meg ikke noe, nå, så har og nyter jeg likevel Ham, det høyeste gode, så mye mer, så er jeg desto friere og mer sorgløs, så kan jeg som fuglen fly hver dag fra jorden til himmelen med min sjel, og engang skal jeg få vandre herfra, uten

å behøve å se meg tilbake etter noe, for jeg har ikke noe her nede, som mitt hjerte henger ved.

Og når det skjærer meg dypt i mitt hjerte, når jeg må gi hen kone, barn eller det kjæreste på jorden, nå ja, da blør det, men det er likevel glede i innerste hjertegrunn - for hvert innsnitt i hjertet gjør meg friere fra jorden og bringer meg det kjære Faderhus nærmere.

Så komme da hva som vil - dom, død, evighet, de skal ikke ta fra meg det som min Jesus så dyrt har vunnet meg.

Men på det beror alt, at du har Jesus, at Han er din. Se, Herren kommer, Herren er nær, julen er nær, vend om til Ham, ta imot Ham, gled deg i Ham, alltid og alle vegne. Amen.

Ikke etter våre tanker!

Av Martin Luther

Da kong Herodes hørte det, ble han forferdet, og hele Jerusalem med ham. Mt. 2,3

Herodes var i det ytre en mektig konge. Han hadde hell med seg i krig, og hva han enn tok seg fore, så gikk det ham vel. Han var vis, fornuftig, mektig og rik i ytre henseende. Men i hans hus og hjem var det helt motsatt for ham. Der hadde han ingen lykke. Slik hadde Herodes lykke i det ytre, men i det indre var han helt ulykkelig. Men Kristus, vår konge, var i det ytre helt elendig, fattig, foraktet og forkastet, men i det indre var Han helt fylt av glede, trøst og mot.

Nå må vi kjempe for at Herodes, han som i verden er helt lykkelig, ikke tar fra oss den rette og nåderike kongen Kristus. Selv om Han ligger i krybben som et fattig, hjelpeløst barn, så må vi

dog gå dit. Dersom vi vil bli salige og ha en ren og frimodig samvittighet, så må vi forlate kong Herodes og ta oss en annen konge, nemlig Kristus.

Det betyr at vi ikke lenger vil bli fromme gjennom våre gjerninger eller setter vår lit til dem. I vårt hjerte må vi alene prente inn bildet av den nådige Herre Kristus, som kommer uten all ytre herlighet.

Slik var det med de hellige tre kongene: Da de lot all menneskelig hjelp og alt menneskeverk fare, og i tro på Gud, i lydighet mot Guds hellige ord ved profeten Mika dro av sted til Betlehem, da fikk de straks igjen se stjernen.

Det falske skjul

Av Otto Funcke

Da sa Gud Herren til kvinnen: Hva er det du har gjort? Kvinnen svarte: Slangen dåret meg, og jeg åt. 1 Mos. 3,13

At mennesket etter syndefallet skammet seg over synden, antar vi som et tegn på, at han ikke var fullstendig henfallen i synden. Skamrødmen i panne og kinn var ikke bare kveldsrødmen etter det tapte barnekår hos Gud, men også den glederike forjettelse om en ny dag, da Guds nåde kan sende ut sine utilslørte stråler over menneskeslekten.

Men det som mest hindrer denne dags frembrudd, det er menneskets tross, som ikke vil bekjenne, som selv om han skammer seg, likevel ikke vil tilstå sine synder. Her satte mennesket i begynnelsen straks skranker for sin Gud - den Gud, som ville hjelpe ham. Skranker som er uoverstigelige, så lenge mennesket ikke *vil* ta dem bort.

Guds visdom og arbeid har dette ene mål, å føre mennesket til selverkjennelse, til å skille seg fra sitt eget onde Jeg, og til å bekjenne sin skyld. Derfor spør Han mannen og kvinnen: *Hvor* er dere? *Hvorfor* gjorde dere, det dere gjorde? Det skulle bli klart for dem, hvilke makter de hadde latt seg lede av, hvilke drifter som hadde beveget dem, hvilke grunner som hadde brakt dem til å ligge under den tilstand de var kommet i.

Han spør ikke *slangen*: «*Hvorfor* gjorde du det?» For djevelen har *bare én drift* - bare denne *ene* kan han følge, for han *vil* bare denne ene.

Men mennesket spør Gud: Hvorfor? Han skal tenke igjennom og grunne ut all sin gjøren og laden, veien fra sin tapte lykke til sin nåværende ulykke. Han skal erkjenne synden som sin største elendighet, han skal grue over den, lære å skille seg fra den og lære å søke frelseren fra synden.

Den usmykkede bekjennelse av synden er det første tegn på at mennesket igjen er på veien til indre frihet. Derfor sikter alt Guds arbeid med det første menneskepar, med Kain, deres første sønn, med alle deres sønner og døtre, med meg, med deg på dette.

Men akk, fra fødselen av er mennesket ikke mer utilbøelig til noe enn til den ydmyke bekjennelse: «Jeg, jeg var det, jeg gjorde det, jeg - jeg og ingen annen!»

Forhold, omstendigheter, vitenskap, dumhet, dårlige mennesker, naturdrift, djevel, forblindelse, temperament - alt må ta skylden, for at bare «det kjære Jeg» må gå fri.

Ikke noe er mer avskyelig enn den måte som de første mennesker ville frigjøre seg på, og likevel gas det aldri et sannere bilde på jorden av den menneskelige natur. Adam sier, at han har skjult seg, fordi han hørte Guds stemme. (v.10). Men denne stemme hadde dog tidligere vært den lyd, som dro ham til seg som ingen annen. Hva har da bevirket denne forandring? Å, om det ville han nødig tale!

Videre: Fordi han ikke kan benekte den kjensgjerning at han åt, skyter han skylden over på Eva - ja på Gud selv: «Du ga meg kvinnen - kvinnen ga meg frukten - og jeg - -?» «Jeg,» slik skulle han ha sagt, «jeg burde ha kastet den bort, burde ha trådt den under mine føtter. Å, ve meg, at jeg åt! - Jeg, mannen, herren, hodet - ja, jeg er synderen! Forbarm deg over meg, o Fader!»

Men nei, slik mener han det ikke. Han har lært så mye klokskap av slangen, at han vet å unnskyldte seg. Hans øyne er jo åpnet nå.

«Og jeg åt,» sier han kaldt! «Naturligvis, hva annet kunne jeg gjøre under slike omstendigheter,» synes vi å høre baketter.

Og *kvinnen*? Ja hun har meget snart avlurt mannen, hvordan man vasker seg ren - og raskt har hun forstått, hvordan slangen har blandet løgn og sannhet sammen: «*Slangen* bedro meg, og jeg åt.» Det vil si: Det gikk slik som det måtte gå.

Sannelig, den høyt priste moderne vitenskap skulle skamme seg for å diske opp med en så foreldet visdom, når den idelig og alltid søker å bevise at synden er en naturprosess og en følge av uimotståelige naturlover. *Den* sats har jo allerede den første synderinne forfektet.

Hva angår forførelsen oss, når vi kan stå imot? Hva angår våre medskyldige oss, når vi dog handlet frivillig? Men man hører bare giftblanderens og barnemorderskens tale for retten, eller de «uskyldige smås» unnskyldninger i barneværset, når de i forening har plyndret et kakefat. - Over alt er det den samme trossige, fortvilte skjuling for seg selv, for menneskene, for Gud. Etterspørselen etter fikenblader er umåtelig stor. Og likevel kan Guds ansikt bare lyse klart for deg, når dette gjelder om deg: «Da gikk han i seg selv.»

- Han (Gud) som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. 1 Jim. 2,4

Den korsfestede Av Einar Kristoffersen

32. Denne Jesus oppreiste Gud, og vi er alle vitner om det. 33. Etter at Han nå er opphøyet ved Guds høyre hånd, og av Faderen har fått Den Hellige Ånd, som var lovt, har Han utøst dette, som dere nå både ser og hører. 34. For David fór ikke opp til himmelen, men han sier: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd, 35. til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter! 36. Så skal da hele Israels folk vite for visst at Gud har gjort Ham både til Herre og til Messias, denne Jesus som dere korsfestet. Ap.gj. 2, 32 - 36

Hvem er denne som er blitt overgitt all makt? - Som er opphøyet ved Guds høyre hånd, og altså er den ene person i den treenige Gud?

Det er Jesus det tales om her, vil en vel si da. Og det er det - men ikke en hvilken som helst Jesus som blir forkynt. Det er jo mye slik i forsamlingene dessverre, at bare Jesu navn blir nevnt - ja, så er det godt alt sammen. Det er så få som faktisk vet hva de skal høre etter - så få som er i stand til å prøve det som blir forkynt. Derfor kan også forførere gå inn og føre dem nærmest dit de vil. Men «mine får hører min røst,» sier Jesus. Og denne *røst* er et helt bestemt *budskap*.

Hos Matteus sier Jesus selv noe om forkynnelsen av Hans navn - og det burde gjøre oss virkelig fryktsomme: «Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars

vilje. Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!» (Mt. 7,21-23).

«Den som gjør min himmelske Fars vilje,» han skal komme inn i himlenes rike.

Disse hadde talt profetisk, drevet ut onde ånder, og gjort kraftige gjerninger - ja, endatil *mange* kraftige gjerninger - alt i Hans navn, men de hadde altså ikke gjort Hans himmelske Fars vilje! - De kom jo ikke inn disse, men ble vist bort som ukjente for Herren, og under dommen: «Dere som *gjorde urett!*» Det så jo slett ikke slik ut, for dem som så dem i virksomhet her på jord!

Hva var det for en vilje de ikke hadde

gjort? «For *dette* er min Fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på Ham, skal ha evig liv. Og jeg skal oppreise ham på den siste dag.» (Joh.6,40).

Disse får altså adgang: De som tror på Hans *navn*! Det er med andre ord Faderens vilje - at du skal tro på Jesus. Der hvor denne Faderens vilje får skje, der er sjelen destinert for himmelen - ja, himmelens dør står da åpen for deg.

Men disse som vi leste om - de som ble vist bort - de kunne altså gjøre så store ting i Hans navn, uten å tro på Ham! Selv var de selvfølgelig overbevist om, at de trodde på Ham - og de tegn som fulgte med var jo for dem, «troens bevis.» Men enden på denne Jesustro var altså *fortapelse*.

Hva er da denne tro, ved hvilken Faderens vilje skjer? Først: Du har vel hørt det uttrykket: «Gud har mer å gi!» Mange lever i denne streben etter «noe mer» - ja, hele deres «kristenliv» går ut på denne søken og virksomhet for å få *mer*. Men med det sier de jo tydelig, at det de har fått til nå er temmelig ufullkomment og utilstrekkelig, siden det hos dem har etterlatt en uro og en higen etter noe mer.

Men er det ikke Jesus de har mottatt da? - Han i hvem *hele Guds fylde* har bolig. (Kol. 1,19). Hva er det mer å få, enn *hele Guds fylde*? Du har fått *alt*, sier Herren til den som har tatt sin tilflukt til Ham. Det er det du skal vokse i kjennskap til, og slik, ved kjennskapet til denne Guds kjærlighet åpenbart i at Han ga Kristus i vårt sted, også bli fylt til hele

Guds fylde (Ef. 3,1) - og ikke strekke deg ut etter noe annet - slik som disse som har gjort Den Hellige Ånd til en avgud.

At de har gjort Den Hellige Ånd til en avgud, det kan vi se, fordi de har plassert Den Hellige Ånd i en rolle Han ikke har ifølge Ordet, og derfor heller ikke vil ha. Dermed er det ikke Den Hellige Ånd du møter i denne forkynnelsen, men en avgud. - På samme måte som den Jesus du møtte i disse forannevnte fortapte predikantenes forkynnelse, ikke var den sanne Jesus - og derfor også en avgud.

Disse forkynner altså: Ja, du har tatt imot Jesus, men nå må du også ta imot Den Hellige Ånd på en spesiell måte - mens sannheten jo er den, at ingen kan tro på og altså ta imot Jesus uten nettopp *ved* Den Hellige Ånd.

Når det i teksten vår heter, at Han (Jesus) har utøst dette - altså Den Hellige Ånd - så er Han utøst, eller sendt til verden, men ikke for å bli eller være noe for mennesket i seg selv, i den forstand at Hans oppgave ikke er å gjøre oppmerksom på seg selv - men har den oppgave å gjøre ordet om Jesus levende for hjertet, og altså bringe oss til tro på *Ham*.

Han er også den som skal hjelpe og gi de troende å vokse i nåde og kjennskap til Jesus. Altså, som vi nevnte, å vise deg hva du alt har fått i Ham. «Han skal herliggjøre meg,» sier Jesus, og da skal du legge merke til, at Jesus ikke sier: Gjennom mange slags mystiske manifestasjoner, tegn og under - men: «...Han skal ta

av mitt og forkynne *det* for dere.» (Joh. 16,14). Han skal altså anvende Ordet på oss, og minne oss om hva Jesus har forkynt.

«Som det avvente barn er min sjel hos meg,» sier David (Slm. 131,2) - mens disse altså higer etter stadig mer, og flagrer som urolige sommerfugler fra den ene «blomsten» til den andre.

Hva er det du mangler, du som har tatt imot Jesus? Legg merke til det alvorlige ordet: «Vik bort fra meg, dere som *gjorde urett!*» De aktet altså den Guds usigelige gave for ringe. Det du søker og higer etter, må jo nødvendigvis være noe du ikke har. For hadde du det - ja, så søkte du det jo ikke mer. «Nå har jeg funnet det jeg grunner mitt salighetens anker på» - det er jo derfor en kan reise omkring og forkynne - og også fortelle deg om det! - «Den grunn er Jesu død og vunder, Hvor den før verdens grunnvoll lå. Det er den grunn som evig står, Når jord og himmel selv forgår.»

Hørte du hva som ble forkynt deg nå? Dine synder - alt som stenger deg ute fra Guds rike - det ble lagt på Ham, *før verdens grunnvoll ble lagt!*

Hva er så denne tro, ved hvilken vi gjør Faderens vilje? - Hvem er så den Jesus vi tror på til frelse? Peter sier det så klart i teksten vår: «Så skal da hele Israels folk vite for visst at Gud har

gjort Ham både til Herre og til Messias, denne Jesus som dere korsfestet.» (v.36). «Denne Jesus som dere korsfestet!» *Han* er det som er Herre i det riket som ikke forgår - himlenes rike: - *den korsfestede!*

Når du leser: - *den korsfestede* - hva leser du da? Jo, jeg kan med glede og forundring, si deg hva du leser, du som er kommet til tro på Ham - og du som ikke er kommet til tro, du leser nøyaktig det samme, men har bare ikke fått åpnet øynene til å se hva som virkelig står skrevet ennå: Det står: «Han som døde til en soning for all min synd!» Han er *Herren!*

Det er ikke å undres over, at det står: «Rop med *fryd*, dere jordens dybder!» (Jes. 44,23). Har du ikke hørt det, at Han som har sonet all din synd - Han er blitt Herre over himlenes rike! Ufatelige evangelium! «*Denne* Jesus oppreiste Gud!» (v.32). Denne Jesus! - Altså den som dere *korsfestet*.

Over alt hvor du leser og hører om Ham - der leser og hører du om din frelse - den som Gud Faderen har gitt deg, fordi Han av hele sitt hjerte ville ha deg - nettopp *deg* - inn i sitt himlenes rike! Over alt hvor du ikke leser og hører om *Ham* - der er bare undergang og fortapelse - hvor åndelig og fromt det enn ser ut.

«Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd.» (v.34b). Hebreerbrevets forfatter vitner slik om det: «Etter at Han hadde fullført renselsen for våre synder, satte Han seg ved

Majestetens høyre hånd i det høye.»
(Hebr. 1,3b).

Det som er *fullført*, det kan det da
ikke være noe å legge til!

**Å, så tvil ikke på at velkommen du er,
Siden «fullbrakt» fra Golgata lød!
Da står intet tilbake å gjøre for deg,
Alt er fullført ved Frelserens død.**

Bønn

Av J. C. Heuch

Sannelig, rett og tilbørlig, rimelig og
gagnlig er det, at vi alltid og alle vegne
priser deg, hellige Herre, allmektige
Far, som aldri gir dine barn annet enn
gode gaver og hver dag lar din nåde
være rik over oss.

Men du vet jo, at vår takk så ofte
kveles av våre sukk og vår lovprisning
går under i hjertets knurring over dine
førelser, fordi det faller oss vanskelig å
se, at også sorgenes byrde og livets
kummer er din barmhjertighets gode
gave, vel verd vårt hjertes ydmyke
tak.

Å, så gi oss kraft og
vilje til å kaste all vår
sorg på deg, så vi kan få

kjenne også sorgen som din gode
gave, når vi erfarer at du har omsorg
for oss.

Gi oss den tro som makter å løfte
byrden og utøse den i ditt skjød - den
ydmyke hengivenhet, som villig tar
imot din trøst - det hellige alvor, som
ikke nøyer seg med mindre hjelp enn
den som din nåde hjelper oss til evig
frelse ved.

Ja velsign vår sorg for oss, så vi
også som bedrøvede kan være glade,
og om enn tårene strømmer og hjertet
sukker, ærlig prise ditt navn, fordi vi
har erfart, at også tårene og sukkene
og smerten og sorgen er din kjærlig-
hets gode gaver. Amen.

PORTO BETALT
PORT PAYÉ
NORGE

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Hans miskunnhet! Av Marius Giverholt

Hvor kostelig er din miskunnhet Gud! Menneskenes barn søker ly i dine vingers skygge. Slm. 36,8

Ja, du dekker og skjuler min sjel. Hos deg, min Frelser, er jeg trygg, helvetes porter skal ikke makte noe imot meg. Dine vinger, din evige nåde og kjærlighet, omringer meg, de skjerner min sjel mot syndens fordømmelse, mot verdens fristelser, mot Satans gloende piler.

Det er mitt ly i sorgen, under lidelsen, der venter jeg på morgenen når du kommer. Da skal jeg ile deg i møte for alltid å være hos deg.

Å, så gjem meg da under dine vingers skygge, inntil min sorgs dager er over og du vil sette din evige bolig hos alle dine.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror:** 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org